

1

‘Ik word bang van je,’ zei de zigeunerin. ‘Mijn glazen bol is nog nooit met zoveel duisternis gevuld geweest.’

Ze legde haar handen om het ding heen, alsof ze mijn ogen wilde beschermen tegen de verschikkingen die in de troebele diepten rondzwommen. Haar vingers lagen als klauwen rond het glas, en ik had het gevoel dat er langs de binnenkant van mijn slokdarm ijswater omlaag sijpelde.

De grote koperen ringen die de zigeunerin in haar oren droeg, weerkaatsten het licht van een flakkerend kaarsje aan de rand van de tafel, maar het vuilgele schijnsel reikte niet tot in de donkere hoeken van de tent.

Zwart haar, zwarte ogen, zwarte jurk, roodgeverfde wangen, rode mond en een stem die klonk alsof ze minstens een half miljoen sigaretten had gerookt.

Het was alsof de oude vrouw mijn vermoeden wilde bevestigen, want ze kreeg opeens een vreselijke hoestbui. Haar kromme gestalte schokte en ze snakte naar adem. Het klonk alsof er

een grote vogel in haar longen verstrikt was geraakt, die met zijn vleugels fladderde om te ontsnappen.

‘Gaat het?’ vroeg ik. ‘Ik ga wel iemand halen.’

Ik herinnerde me dat ik dokter Darby nog geen tien minuten geleden had gezien, toen hij de ronde deed langs de kraampjes van de bazaar. Maar voordat ik op kon staan, bedekte de zigeunerin mijn hand, die op het zwartfluwelen tafelkleed lag, met de hare.

‘Nee,’ zei ze. ‘Nee... doe maar niet. Ik heb het heel vaak.’

En ze begon weer te hoesten.

Ik wachtte geduldig totdat het over zou gaan, bijna bang om me te bewegen.

‘Hoe oud ben je?’ vroeg ze uiteindelijk. ‘Tien? Twaalf?’

‘Elf,’ zei ik, en ze knikte alsof ze dat allang wist.

‘Ik zie... een berg,’ vervolgde ze, half stikkend in de woorden, ‘en het gezicht... van de vrouw die jij zult worden.’

Ondanks de verstikkende hitte in de verduisterde tent stolde mijn bloed. Ze zag Harriet natuurlijk!

Harriet, mijn moeder, die in de bergen verongelukte toen ik nog een baby was.

De zigeunerin draaide mijn hand om en drukte haar duim pijnlijk diep in het midden van mijn handpalm. Mijn vingers strekten zich en trokken vervolgens krom, zoals de tenen van een afgehakte kippenpoot.

Nu pakte ze mijn linkerhand. ‘Dit is de hand waarmee je bent geboren.’ Ze keek nauwelijks naar de handpalm, liet mijn hand terugvallen op tafel en pakte de andere. ‘En dit is de hand zoals je bent geworden.’

Ze keek er afkeurend naar in het flakkerende kaarslicht. ‘De gebroken ster in je maanberg duidt op een briljante maar in zichzelf gekeerde geest – een geest die de wegen der duisternis bewandelt.’

Dit was niet wat ik wilde horen. ‘Vertel me eens over de vrouw op de berg die u daarnet zag,’ zei ik. ‘De vrouw die ik zal worden.’

Ze begon weer te hoesten en trok haar gekleurde omslagdoek strakker om haar schouders, alsof ze zichzelf wilde beschermen tegen een oeroude en onzichtbare winterse wind.

‘Voed mijn hand met zilver,’ eiste ze, en ze stak een groezelige hand uit.

‘Maar ik heb u al een shilling gegeven,’ protesteerde ik. ‘Dat staat buiten op het bord.’

‘Berichten uit de derde cirkel kosten extra,’ rochelde ze. ‘Ze putten de batterijen van mijn ziel uit.’

Ik moest er bijna hardop om lachen. Wat dacht die ouwe heks wel niet? Toch leek het erop dat ze Harriet aan gene zijde van het graf had gezien, en al was de kans dat ik een paar woorden met mijn overleden moeder zou kunnen wisselen nog zo klein, ik wilde die niet met mijn eigen scepsis bederven.

Ik viste de laatste shilling uit mijn zak en drukte het muntstuk in haar hand. De zigeunerin keek me aan, en haar donkere ogen glinsterden opeens als gitten.

‘Ze probeert naar huis te komen,’ zei ze. ‘Deze vrouw... probeert naar huis te komen uit de kou. Ze wil dat jij haar helpt.’

Ik sprong overeind en stootte met mijn blote knieën tegen de onderkant van de tafel. De tafel wiebelde en viel om, en de kaars gleed eraf en belandde tussen de plooien van enkele stoffige draperieën.

Er steeg een klein zwart rookwolkje op, en het gele vlammetje werd eerst blauw, toen rood en al snel oranje. Het vuur verspreidde zich over het gordijn, en ik keek ontzet toe.

In een mum van tijd stond de hele tent in brand.

Ik wilde dat ik de tegenwoordigheid van geest had gehad om een natte doek over het hoofd van de zigeunerin te gooien en

haar in veiligheid te brengen, maar in plaats daarvan sloeg ik op de vlucht, dwars door de poort van vuur waar de ingang in was veranderd, en ik bleef pas staan toen ik bij de tent met kokosnoten was gekomen. Achter de canvas voorhang bleef ik hangend staan.

De eigenaar van de ballentent had een opwindbare grammofoon meegenomen, en daaruit schalde de stem van Danny Kaye, huiveringwekkend vervormd door de keel van de beschilderde hoorn.

*'Oh I've got a lov-ely bunch of coconuts.
There they are a-standin' in a row..'*

Ik keek om naar de tent van de zigeunerin en zag dat Mr. Haskins, de koster van de Sint-Tancred, samen met een man die ik niet herkende een enorme teil met water leeggooidde over de brandende tent, met appels en al.

Half Bishop's Lacey leek te zijn uitgelopen om zich aan de zwarte rookkolom te vergapen. Monden hingen open, vingers waren tegen wangen gedrukt, maar niemand, helemaal niemand, stak een hand uit. Bishop's Lacey wist zich collectief geen raad.

Dokter Darby voerde de hevig hoestende zigeunerin langzaam mee naar de EHBO-tent. Wat leek ze opeens klein in het zonlicht, dacht ik, en zo bleek.

'O, daar ben je, stomme garnaal. We hebben je overal gezocht.'

Het was Ophelia, de oudste van mijn twee zussen. Feely was zeventien, en ze verbeelde zich dat ze te vergelijken was met de Heilige Maagd Maria, hoewel ik durf te wedden dat het belangrijkste verschil tussen die twee is dat de HMM niet drieëntwintig uur per dag in de spiegel kijkt om, met een pincet in de aanslag, haar eigen gezicht te bestuderen.

Een snelle reactie was altijd de beste manier om Feely de wind uit de zeilen te nemen. ‘Hoe durf je mij een garnaal te noemen, vette braadworst? Vader heeft vaak genoeg tegen je gezegd hoe onaardig het is.’

Feely haalde uit naar mijn oor, maar ik wist haar met gemak te ontwijken. Noodgedwongen was de bliksemsnelle zijsprong een van mijn specialiteiten geworden.

‘Waar is Daffy?’ vroeg ik, in de hoop haar giftige aandacht af te leiden.

Daffy was mijn andere zus, twee jaar ouder dan ik, en op haar dertiende al een volleerd collega-folteraar.

‘Niet weg te slaan bij de boeken. Wat dacht je dan?’ Met haar kin wees ze naar een aantal kraampjes die in hoefijzervorm op het gras waren geplaatst, met daarop uitgestald de tweedehandsboeken en huishoudelijke prullaria die door het Altaar-gilde en de Huisvrouwenvereniging bijeen waren gebracht.

De rokende overblijfselen van de tent leken Feely te zijn ontgaan. Zoals gewoonlijk had ze haar bril uit ijdelheid thuis laten liggen, maar misschien wees haar onoplettendheid wel gewoon op een gebrek aan belangstelling. In de praktijk bleef Feely’s enthousiasme beperkt tot haar huid.

‘Kijk eens.’ Ze hield een paar zwarte oorbellen omhoog tegen haar oren, pronkziek als ze nu eenmaal was. ‘Frans git. Ze zijn afkomstig uit de erfenis van lady Trotter. Volgens Glenda mogen ze van geluk spreken dat ze er nog iets voor hebben gevangen.’

‘Glenda heeft gelijk,’ zei ik. ‘Frans git is gewoon glas.’

Dat is nog waar ook. Ik had nog niet zo lang geleden een afzichtelijke victoriaanse broche gesmolten in mijn scheikunde-laboratorium, en was tot de ontdekking gekomen dat het een doodgewone kiezelsteen betrof. Het was onwaarschijnlijk dat Feely het ding ooit zou missen.

‘Engels git is veel interessanter,’ vervolgde ik. ‘Het wordt ge-

vormd door de fossiele resten van de apenboom, en...'

Maar Feely liep alweer weg, duidelijk omdat ze Ned Cropper had gespot, het rossige manusje-van-alles van de Thirteen Drakes, die met een zekere gespierde sierlijkheid stokjes gooide naar de houten kop van de Aunt Sally. Zijn derde stokje brak de meerschuimen pijp keurig doormidden, en Feely verscheen net op tijd aan zijn zijde om de prijs – een teddybeer – van de hevig blozende Ned aan te pakken.

'Al iets gevonden wat je uit de vuurzee wilt redden?' vroeg ik aan Daffy, die geheel verdiept was in een beduimd boek dat, te oordelen naar de vlekken op de pagina's, wel eens een eerste druk van *Pride and Prejudice* zou kunnen zijn.

Toch leek me dat onwaarschijnlijk. Tijdens de oorlog waren hele boekenverzamelingen ingeleverd om ze in veiligheid te brengen, en er was tegenwoordig nog maar weinig over voor de rommelmarkten. De boeken die aan het eind van de zomer nog steeds niet waren verkocht, zouden op Guy Fawkes Night uit het souterrain van het parochiehuis worden gehaald, en als ze eenmaal waren opgestapeld op het dorpsplein ging de brand erin.

Ik hield mijn hoofd schuin en wierp een snelle blik op de stapel boeken die Daffy al apart had gelegd: *Per slee en te paard naar de leprozen van Siberië*, Plinius' *Historia Naturalis*, *Het martelaarschap van de mens*, en de eerste twee delen van de memoires van Jacques Casanova – allemaal gezwatel. Met uitzondering van Plinius, die mieterse dingen had geschreven over vergiften.

Langzaam liep ik langs de tafel, waarbij ik met mijn vinger over de boeken streek, die met de rug naar boven waren gerangschikt. Ethel M. Dell, E.M. Delafield, Warwick Deeping...

Het was me wel eens opgevallen dat de meeste grote gifmengers uit onze geschiedenis namen hadden die met de letter c begonnen, en nu lagen hier opeens allemaal schrijvers wier

naam met een d begon. Was ik iets op het spoor? Een geheim van het universum?

Ik kneep mijn ogen dicht om me te kunnen concentreren: Dickens... Doyle... Dumas... Dostojevski – van al deze auteurs had Daffy op enig moment werken verslonden.

Daffy was van plan om zelf later romanschrijfster te worden. Met een naam als Daphne de Luce kon dat onmogelijk op een fiasco uitdraaien.

‘Daff,’ zei ik, ‘je raadt nooit..’

‘Stil!’ snauwde ze. ‘Hoe vaak heb ik nou tegen je gezegd dat je niet tegen me moet praten als ik aan het lezen ben?’

Wat kon mijn zus toch een vervelend mispunt zijn.

Dat was niet altijd zo geweest. Toen ik klein was, en vader Daffy had gerekruteerd om te controleren of ik wel een gebed zei voor het slapengaan, had ze me geleerd om dat in potjeslatijn te doen, en we hadden met buikpijn van het lachen liggen ravotten tussen de donzen kussens.

‘Herus zegenet vaderum, Feelyam et Missam Mullem. Etiam Doggerum.’

Maar door de jaren heen was er tussen mijn zussen en mij het een en ander veranderd.

Een beetje gepikeerd pakte ik een boek dat op een van de stapels lag: *A Looking Glasse, for London and Engelande*. Het was een boek, bedacht ik, dat Feely zou aanspreken, gezien haar grote liefde voor spiegels. Misschien moest ik het zelf kopen en het bewaren voor de onwaarschijnlijke dag dat ik zin had om haar een cadeau te geven, of een zoenoffer. Er gebeurden wel gekkere dingen.

Ik begon erin te bladeren, en zag meteen dat het geen roman was maar een toneelstuk – de namen van de personages en wat ze zeiden stonden onder elkaar. Een zekere Adam praatte tegen een clown:

‘... een glas ale zonder meisje, ach, helaas, da’s net een ei zonder zout of een rode haring zonder mosterd.’

Wat een ideaal motto voor een zekere persoon, dacht ik, en mijn blik dwaalde af naar Ned, die zo’n beetje tegen mijn zus aanschurkte, terwijl zij deed alsof ze niets in de gaten had. Meer dan eens had ik Ned op het erf van de Thirteen Drakes aan het werk gezien met een pul ale – en soms Mary Stoker, de dochter van de waard – naast hem. Opeens besepte ik dat Ned zonder ale of een meisje binnen handbereik op de een of andere manier incompleet was. Waarom was me dat nooit eerder opgevallen? Er zijn misschien momenten dat ik wel zie, maar niet waarneem, net als dokter Watson op de radio in *A Scandal in Bohemia*. Dit was iets waar ik over na wilde denken.

‘Jij bent zeker weer bezig geweest?’ zei Daffy opeens. Ze legde een boek neer en pakte een ander, en gebaarde naar het kleine groepje dorpelingen dat naar de rokende puinhopen van de tent stond te kijken. ‘De signatuur van Flavia de Luce is onmiskenbaar.’

‘Heb jij even pech,’ zei ik. ‘Ik wilde je helpen om die stomme boeken naar huis te dragen, maar nu mag je het lekker zelf doen.’

‘O, hou toch op!’ zei ze, en ze pakte mijn mouw beet. ‘Apaiseer, alsjeblieft. Mijn gevoelige snaren spelen Mozarts *Requiem*, en terwijl we hier met elkaar staan te praten, voel ik dat er een voortvluchtige traan onderweg is naar mijn rechteroog.’

Fluitend liep ik weg. Ik zou haar later laten boeten voor haar brutaliteit.

‘Au! Laat me los, Brookie! Je doet me pijn!’

Ik bevond me ter hoogte van de kraam met de sjoelbak toen ik de kermende stem opving, een stem die ik herkende als die van Colin Prout, en ik bleef staan om te luisteren.

Door met mijn rug tegen de muur van de kerk te gaan staan,

verborgen achter het canvas dat over de kraam met de tombola was gedrapeerd, kon ik veilig voor luistervink spelen. Bovendien, stelde ik opgetogen vast, kon ik Colin door een kier in het doek duidelijk zien.

Hij hing aan Brookie Harewoods arm als een grote bebrilde vis; zijn bril met jampotglazen stond scheef op zijn neus, zijn ongewassen blonde haar was net een hooimijt, en zijn grote, natte mond hing open omdat hij naar lucht snakte.

‘Laat me los. Ik heb niks gedaan.’

Met zijn andere hand greep Brookie de achterkant van Colins wijde broek beet en hij draaide hem om naar de smeulende tent.

‘Wie heeft dat dan gedaan, hè?’ zei hij, waarbij hij de jongen door elkaar rammelde om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘Waar rook is, is vuur. Waar vuur is, zijn lucifers. En waar lucifers zijn, daar is Colin Prout.’

‘Hier!’ zei Colin, die probeerde een hand in zijn zak te steken. ‘Tel ze maar! Tel ze maar, Brookie. Het benne er net zoveel als gisteren. Drie. Ik heb er niet één gebruikt.’

Brookie liet los, en Colin viel op de grond. Hij rolde zich op zijn zij, grabbelde in zijn broekzak, haalde een doosje met houten lucifers tevoorschijn en zwaaide ermee naar zijn kwelgeest.

Brookie tilde zijn hoofd op en snuffelde alsof hij naar inspiratie zocht. Met zijn vettige pet, rubberlaarzen, zijn lange mole-skin jas en, ondanks het warme zomerweer, een wollen das die als een rode slang om zijn dikke nek was gewikkeld, zag hij eruit als een rattenvanger uit een boek van Dickens.

Ik kreeg niet eens de kans om te bedenken wat ik moest doen, want Colin was al overeind gekrabbeld, en samen liepen ze weg. Colin klopte zijn zitvlak af en haalde zijn schouders op alsof het hele incident hem koud liet.

Waarschijnlijk had ik achter de kraam vandaan moeten komen, had ik moeten bekennen dat ik verantwoordelijk was voor

de brand, en had ik moeten eisen dat Brookie de jongen losliet. Als hij dat had geweigerd, had ik de dominee erbij kunnen halen, of een van de andere sterke kerels die binnen gehoorsafstand waren. Maar dat deed ik niet. Ik deed het niet, besepte ik met een rilling, omdat ik bang was voor Brookie Harewood.

Brookie was het schorem van Bishop's Lacey.

'Brookie Harewood?' had Feely gehoord op de dag dat Mrs. Mullet opperde om Brookie aan te stellen als Doggers hulpje bij het wieden van de tuin en het snoeien van de heggen. 'Die man is een uitvreter. We zouden ons leven niet meer zeker zijn met hem op ons terrein.'

'Wat bedoelt ze daarmee?' vroeg ik toen Feely weg was gestormd.

'Dat weet ik niet, schatje, sorry,' had Mrs. M geantwoord. 'Zijn moeder is die schilderdame uit Malden Fenwick.'

'Wat schildert ze dan?' vroeg ik. 'Huizen?'

'Huizen? Nee, gekkie, ze maakt schilderijen. De adel te paard en zo. Misschien schildert ze jou ook nog wel een keer. Jou en miss Ophelia en miss Daphne.'

Waarop ik luid snuivend was weggerend. Als ik met olieverf word afgebeeld, gevernist en ingelijst, dan poseer ik in mijn scheikundelaboratorium, en nergens anders.

Omringd door bekeerglazen, stolpen en erlenmeyers zou ik ongeduldig opkijken van mijn microscoop, ongeveer net zoals wijlen mijn oudoom Tarquin de Luce doet op zijn portret, dat nog steeds in de portretgalerij op Buckshaw hangt. Net als oom Tar zou ik zichtbaar geërgerd zijn. Voor mij geen adel en paarden, dank je de koekoek.

Er hing nog steeds een rooksluier boven het kerkhof. Nu de meeste toeschouwers waren doorgelopen, waren de verkoolde en smeulende resten van de tent duidelijk zichtbaar naast het pad. Toch ging mijn belangstelling niet uit naar de verkoolde